

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jana Kašpara v právní věci žalobkyně: **Obec Číčovice**, se sídlem Číčovice 16, Středokluky, zast. JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., advokátem se sídlem Holečkova 29/657, Praha 5, proti žalovanému: **Krajský úřad středočeského kraje, odbor regionálního rozvoje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: I.) A.F. a II.) M.F., oba zastoupeni Mgr. Karlem Hnilicou, advokátem se sídlem Lublaňská 15, Praha 2, III.) H.H. a IV.) J.H., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.5.2010 č.j. 079865/2010/KUSK, sp.zn. SZ 070153/2010/KUSK REG/Ru,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu středočeského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 19.5.2010 č.j. 079865/2010/KUSK, sp.zn. SZ 070153/2010/KUSK REG/Ru, se z ru š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 7.808,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Tomáše Švece, Ph.D., advokáta.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se podanou žalobu domáhá přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví, jímž bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Obecního úřadu Velké Přílepy, stavebního úřadu (dále jen "stavební úřad") ze dne 8.3.2010, sp.zn.výst.3573/2009-R, kterým byly stavebníkům M. a A.F. dodatečně povoleny stavební úpravy dokončené stavby rodinného domu čp. X, pro změnu užívání I. NP rodinného domu na klub s folklórním programem.

Žalobkyně napadá rozhodnutí žalovaného z následujících důvodů:

1. Napadenému rozhodnutí žalobce vytýká především to, že se žalovaný nevypořádal uspokojivě s námitkami žalobce, které uplatnil v odvolacím stadiu správního řízení. Napadené rozhodnutí se rovněž žalobci jeví jako nepřezkoumatelné, neboť podstatná část jeho odůvodnění představuje pouze rekapitulaci dosavadního řízení a procesních stanovisek účastníků řízení (srov. str. 1 až 7) a zbývající část odůvodnění (str. 7 - 9) obsahuje zčásti rovněž určitou rekapitulaci dosavadního řízení a některých podkladů v řízení shromážděných a zčásti v podstatě pouhé prosté přitakání prvostupňovému správnímu orgánu ohledně některých uplatnění námitek účastníků řízení. Žalobce přitom v napadeném rozhodnutí postrádá řádné uvedení skutečností, které byly podkladem pro rozhodnutí žalovaného, a zejména potom uvedení, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval, tj. jeho esenciální náležitosti ve smyslu ustanovení § 47 odst. 3 správního řádu (zákona č. 71/1967 Sb.).

2. Napadeným rozhodnutí byla též nezákonně potvrzena ne příliš přesná specifikace stavebních úprav uvedených ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když žalobce namítá rovněž neurčitost napadeného rozhodnutí (jakož i rozhodnutí jemu předcházejícího).

3. Žalobce setrvává na svém konstantním stanovisku, že předmětná stavba byla stavebním úřadem a v současné době též žalovaným dodatečně povolena nezákonně, neboť stavebníci neprokázali soulad stavby s veřejným zájmem, „jakkoli se stavební úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí veden enormní snahou o legalizaci dnes již letité černé stavby pokusil soulad dodatečně povolované stavby s veřejným zájmem dovodit.“ Stavební úřad jako správní orgán prvního stupně tak vydal opět rozhodnutí, jehož odůvodnění je sice rozsahem textu tentokrát poněkud obsáhlejší, avšak o nic více přesvědčivé než zrušená rozhodnutí předchozí. Stavební úřad nesprávně uzavřel, že k dodatečnému povolení stavby ve smyslu zákona postačí absence okolností, které by se s veřejným zájmem neslučovaly. Mimo to, že podle názoru obce Čičovice zde tyto okolnosti v případě povolované stavby existují, nelze rovněž souhlasit se shora naznačeným výkladem ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) věta druhá zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen "stavební zákon"). Naopak stavebník musí podle dikce citovaného ustanovení sám existenci souladu se veřejným zájmem prokázat, což se mu v předcházejícím správním řízení nepodařilo. Nelze připustit jakékoliv pochybnosti o tom, že důkazní břemeno při prokazování souladu nepovolené stavby s veřejným zájmem leží výlučně na stavebníkovi, což lze ostatně považovat i za logické, neboť zákonem předpokládaný stav byl porušen právě počínáním stavebníka, a lze tedy nepochybně po něm spravedlivě požadovat, aby on sám prokázal, že škodlivé následky jeho počínání nedosahují intenzity, která by vedla k porušení veřejných zájmů. Naopak stavební úřad si nesprávně vyložil znění stavebního zákona tak, že pokud sám neshledá rozpor s veřejným zájmem, musí stavbu dodatečně povolit (srov. str. 6 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně " ... pokud je stavba v souladu s platnou územně plánovací dokumentací a technickými požadavky na stavbu a jsou doložena veškerá kladná stanoviska dotčených orgánů, nemá stavební úřad zákonný důvod stavbu nepovolit."). Rovněž nesprávně zúžil pojem "veřejný zájem" na zájem chráněný stavebním zákonem a rovněž nesprávně vzal za prokázaný soulad s veřejným zájmem pouze na základě svého závěru o splnění demonstrativně uvedeného výčtu podmínek uvedených v ust. § 88 odst. 1 písmo b) věta druhá stavebního zákona. Vůbec přitom nezohlednil to, že v dané lokalitě rezidenčního bydlení není žádná poptávka po zařízeních typu povolované stavby. Obec Čičovice netrpí žádným nedostatkem restauračních zařízení s folklorním programem. Naopak registruje směrem k povolované stavbě spíše stížnosti na její provoz (srov. pan M.L. či manželé H.). Pokud stavebníci tvrdí,

že samotným povolením stavby dojde ke zvýšení počtu nových pracovních míst v obci, pak toto tvrzení ničím nedoložili. S touto námitkou uvedenou v odvolání, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, se přitom žalovaný v podstatě vůbec nevypořádal, neboť opět toliko ve svém rozhodnutí (str. 8) shrnuje a konstatuje, že stavební úřad zjistil, zhodnotil atd., aniž by přitom uvedl svůj názor na tuto námitku opřenou alespoň o nějakou argumentační základnu. Žalovaný zde pouze uvádí, že se stavební úřad něčím zabýval, že něco zhodnotil, že něco zjistil, ale zda se zabýval dostatečně či nedostatečně, zda zjistil a zhodnotil správně či nesprávně a zejména proč, to již ku škodě věci žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvádí.

4. Žalobce ve svém odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně namítal mimo jiné, že za naprosto nepřipadné považuje srovnávání dodatečně povolované stavby s již pravomocně kolaudovanými restauračními zařízeními v obci (Restaurace u Václava a Penzion v polích). Předně jmenovaná restaurační zařízení nebyla před svojí kolaudací postavena a provozována několik let jako černé stavby, což dosud u předmětné stavby stavební úřad toleruje. Na provoz těchto restauračních zařízení obec Číčovice neregistruje žádné stížnosti. Obecně se lze rovněž domnívat, že takovýto způsob odůvodňování rozhodnutí, kdy stavební úřad dodatečně povolí stavbu restauračního zařízení s tím, že v obci už jiná taková zařízení jsou, a odkáže přitom na rovnost podnikání (kteroužto vůbec nepřislušní stavebnímu úřadu řešit), je zcela nepřipustný. Touto námitkou se však žalovaný nezabýval ani ve svém rozhodnutí neuvedl, proč tak neučinil.

5. Žalobce v řízení předcházejícím vydání napadeného rozhodnutí dále namítal, že způsob, jakým se správní orgán prvního stupně vypořádal s námitkami účastníků řízení nesvědčí o nestranném rozhodování v tomto řízení a vypovídá o zcela nadstandardní snaze vyhovět stavebníkům takřka za každou cenu. V této souvislosti je například pozoruhodné, že správní orgán prvního stupně zcela změnil svůj názor prezentovaný v zamítavém rozhodnutí ze dne 19.12. 2005, kdy uzavřel, že provozem stavebních úprav jsou nad únosnou míru obtěžováni vlastníci sousedních nemovitostí, aniž byl přitom k takové změně názoru povinen přistoupit na základě odlišného právního názoru odvolacího správního orgánu. S touto námitkou se rovněž žalovaný nevypořádal.

6. Žalovaný se dále v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkami žalobce uvedených v bodech V - VII odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, když toliko ohledně námitky neplatnosti stavebníky předložené nájemní smlouvy konstatoval závěrem napadeného rozhodnutí, že tuto považuje za "dostatečný průkazný materiál," neboť je podle jeho názoru jasné, že autobusy budou parkovat u č.p. 53 na pozemku velikosti 200m². Žalobce však na neplatnosti této smlouvy pro její neurčitost trvá, neboť vymezení předmětu užívání v ní uvedené je neurčité, když předmětem užívání mají být plochy na adrese Číčovice. č.p. X a mají mít velikost cca 200 m . Z takto vymezeného předmětu nájmu nelze postavit najisto, o které konkrétní plochy či pozemek se má jednat.

7. Žalovaný se nevypořádal s námitkou rozporu budoucího provozu stavby, jejíž dodatečné povolení napadeným rozhodnutím potvrdil, se závaznou částí územního plánu obce Číčovice. V území, ve kterém se nachází správním orgánem prvního stupně povolená stavba, je přípustná podnikatelská činnost pouze za podmínky, že nesmí negativně ovlivňovat sousední pozemky a nemá vlastní plochy. Podnikatelská činnost, ke které dodatečné povolení stavebních úprav směřuje, tyto podmínky nemůže splňovat, neboť je zřejmé, že již nyní negativně ovlivňuje sousední pozemky přinejmenším nadměrně zvýšeným provozem autobusů. Pokud jde o posouzení podmínky, že činnost nesmí mít vlastní plochu, pak je žalobce jakožto pořizovatel a schvalovatel územního plánu toho názoru, že toto je třeba vykládat tak, že pokud je s provozovnou spojeno i parkování a

odstavování vozidel na pro tyto účely zvlášť pronajatém pozemku, jedná se o provozovnu s vlastní plochou, pročez má žalobce za to, že napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly vydány v rozporu z územním plánem obce. Žalovaný v napadeném rozhodnutí však překvapivě této poměrně zásadní námitce věnuje pouhé povrchní konstatování, že podnikatelská činnost je v daném území přípustná, avšak již se vůbec nezabýval namítaným dodržením příslušného regulativu, že taková činnost nesmí mít vlastní plochy nebo stavby a nesmí negativně ovlivňovat sousední pozemky.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl odkázal na své rozhodnutí a k žalobním námitkám podal shodnou argumentaci, jak v žalobou napadeném rozhodnutí.

V věci se vyjádřili v postavení osob zúčastněných na řízení stavebníci A. a M.F., a přisvědčili správnosti rozhodnutí žalovaného, s tím, že žalovaný se rovněž vypořádal se všemi žalobními námitkami.

Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přezkoumal v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán, a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

O věci přitom rozhodl bez jednání, neboť mu tento postup umožňuje ust. § 76 odst. 1 s.ř.s.

O žalobních námitkách soud uvážil následovně:

Soud se nejdříve zabýval žalobními námitkami vztahujícími se k tvrzenému nesouladu stavby s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací a s námitkou, že k těmto skutečnostem namítaným v odvolání se žalovaný ve svém rozhodnutí nevyjádřil.

Žalobce v poslední žalobní námitce (pod bodem VI.) uvedl, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s námitkou žalobce vznesenou v odvolání, v rámci které tvrdil rozpor budoucího provozu stavby, jejíž dodatečné povolení napadeným rozhodnutím potvrdil, se závaznou částí územního plánu obce Číčovice. V území, ve kterém se nachází správním orgánem prvního stupně povolená stavba, je přípustná podnikatelská činnost pouze za podmínky, že nesmí negativně ovlivňovat sousední pozemky a nemá vlastní plochy. Podnikatelská činnost, ke které dodatečné povolení stavebních úprav směřuje, tyto podmínky nemůže splňovat, neboť je zřejmé, že již nyní negativně ovlivňuje sousední pozemky přinejmenším nadměrně zvýšeným provozem autobusů. Pokud jde o posouzení podmínky, že činnost nesmí mít vlastní plochu, pak je žalobce jakožto pořizovatel a schvalovatel územního plánu toho názoru, že toto je třeba vykládat tak, že pokud je s provozovnou spojeno i parkování a odstavování vozidel na pro tyto účely zvlášť pronajatém pozemku, jedná se o provozovnu s vlastní plochou, pročez má žalobce za to, že napadené rozhodnutí jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně byly vydány v rozporu z územním plánem obce.

Žalobce v námitce uvedené pod bodem VI. odvolání konkrétně uvedl:

„Správní orgán prvního stupně se dále podle názoru obce Číčovice vypořádal nesprávně s námitkou rozporu budoucího provozu stavby se závaznou částí územního plánu obce Číčovice. V území, ve kterém se nachází správním orgánem prvního stupně povolená stavba, je přípustná podnikatelská činnost pouze za podmínky, že nesmí negativně

ovlivňovat sousední pozemky a nemá vlastní plochy. Podnikatelská činnost, ke které dodatečně povolení stavebních úprav směřuje, tyto podmínky nemůže splňovat, neboť je zřejmé, že již nyní negativně ovlivňuje sousední pozemky přinejmenším nadměrně zvýšeným provozem autobusů. Pokud jde o posouzení podmínky, že činnost nesmí mít vlastní plochu, pak je obec Číčovice jakožto pořizovatel a schvalovatel územního plánu toho názoru, že toto je třeba vykládat tak, že pokud je s provozovnou spojeno i parkování a odstavování vozidel na pro tyto účely zvlášť pronajatém pozemku, jedná se o provozovnu s vlastní plochou.“

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona:

„Stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění ... stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním.

Odstranění stavby se nenařídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení, ...“.

Z dikce citovaného ust. § 88 odst. 1 písm. b) věty druhé stavebního zákona vyplývá, že pro dodatečné povolení stavby je nezbytně nutné, aby stavebník prokázal mimo jiné soulad dodatečně povolované stavby s územním plánem. Při existenci odvolací námítky, v níž jsou namítány konkrétní skutečnosti, pro které odvolatel spatřuje rozpor s stavby s územním plánem, a tvrzení odvolatele, že tento soulad v řízení nebyl stavebníkem nebyl prokázán, je povinen odvolací správní orgán se s takovou odvolací námitkou v úplnosti vypořádat. Pokud tak neučiní nelze to považovat za vadu řízení nezpůsobující nezákonnost, neboť prokázat soulad s územně plánovací dokumentací je nezbytnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby.

Žalobce jakožto pořizovatel a schvalovatel územního plánu, je oprávněn nabídnout svůj výklad ustanovení územního plánu. Žalobce poukázal na znění části B.1 územního plánu, že podnikatelskou činnost v území lze povolit pouze za určitých podmínek, které nejsou v daném případě splněny.

Soud přezkoumal znění územního plánu obce Číčovice, kde v části B.1 územního plánu, se pod charakteristikou území uvádí, že hlavní funkcí území je bydlení v rodinných domech. Jako přípustné využití území je považuje podle bodu V. i podnikatelská činnost, která ale nemá vlastní stavby nebo plochy. Naopak za nepřípustné využití území je bod bodem I. uvedena podnikatelská činnost s vlastními stavbami a prostory. V pravidlech pro uspořádání území je pod bodem VII stanoveno, že se nepovolují provozovny živností, které vyvolávají dopravu překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě.

Ze znění všech uvedených bodů územního plánu je zřejmá snaha obce povolit pouze drobné podnikání nijak nenarušující základní funkci území, které je určena pro klidnou zónu rodinného bydlení.

Ze smlouvy o nájmu plochy pro parkování autobusů, jakožto plochy náležící k povolované stavbě – klub s folklórním programem předložené stavebníkem, nepochybně vyplývá, je určena tato plocha pro parkování autobusů pro účely provozovny.

Z uvedeného je zřejmé, a z výroku I. bodu 2 stupňového rozhodnutí nepochybně, že do obce budou přijíždět autobusy s hosty klubu, takže je evidentní, že provozovna bude

vyvolávat dopravu překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě. Tvrzení stavebníků, že plocha parkování autobusů na čp. X je mimo rodinnou zástavbu, se nezakládá na pravdě jak je možno si ověřit z katastrální mapy. Tvrzení, že autobusy dovážející hosty nebudou k zajištění až ke klubu provozovně na čp. X je nepodstatné, jestliže i parkoviště u čp. X se nachází na území, pro které se vztahují uvedené podmínky územního plánu. Pokud územní plán hovoří o tom, že lze povolit pouze podnikatelskou činnost, která ale nemá vlastní stavby nebo plochy, podmínka stanovená ve výroku I. stupňového rozhodnutí pod bodem 2, je nerealizovaná neboť parkoviště pro autobusy se nachází v části území zastavěné výstavbou rodinných domů a nachází se v území na které se vztahuje územní plán. Požadavek stanovený podmínkou uvedenou pod bodem 2 výroku I. stupňového rozhodnutí, že autobusy nebudou zastavovat minimálně 100 m od rodinných domů, kromě toho že není realizovatelný, jestliže parkoviště je uvnitř obce, nebere v úvahu skutečnost, že již ze samotného faktu, že folklórní klub si vyžádá dopravu hostů autobusy, vyplývá, že se nejedná o drobné podnikání provozované uvnitř rodinných domů ve smyslu požadavků územního plánu. Navíc územní plán nehovoří o žádné výjimce, že na základě které by doprava vzdálená 100m nebyla již dopravou překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě.

Na straně 7, v odstavci čtvrtém rozhodnutí žalovaný pouze uvedl, že „Za dostatečné považuje odvolací správní orgán vyjádření k parkování autobusů, jako podmínku dodatečného povolení uložil stavební úřad, že autobusy budou zastavovat minimálně 100m od obytných domů“.

K žalobcem tvrzenému rozporu povolované stavby s územním plánem se pak žalovaný nevyjádřil ani v rámci vypořádání námítky ohledně parkování autobusů, kdy pouze uvedl, že autobusy budou parkovat na pozemku čp. X o velikosti 200m².

S žalobcem namítanými skutečnostmi stran rozporu s územním plánem se žalovaný nijak nevypořádal. Územní plán hovoří jasně, že provozovny, které vyvolávají dopravu překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě, nelze povolit. Parkoviště u čp. X se ovšem nachází jak, v intravilánu obce, tak se i nachází uvnitř zástavby rodinných domů, jak je možno se přesvědčit z katastrální mapy obce.

Posouzení souladu povolované změny stavby s územním plánem je nezbytnou podmínkou pro dodatečné povolení stavby. Stavebníci tento soulad nejen, že neprokázali ale předložením nájemní smlouvy na parkování autobusů potvrdili, že jejich podnikatelská činnost vyžaduje vlastní další plochy a to pro parkování autobusů přivážející hosty pro folklórní klub, čímž nepochybně dojde k zatížení území dopravou překračující intenzitu běžnou v rodinné zástavbě, což také potvrzuje, že podnikání v dané provozovně překračuje povolené využití území, stanovené územním plánem pouze jako využití pro zástavbu rodinných domů a tomu odpovídající intenzitu zatížení dopravou.

Žalovaný se se stěžejní odvolací námitkou zpochybňující soulad dodatečně povolené změny stavby nijak nevypořádal.

Na základě skutečnosti, že soulad stavby s územním plánem nezkoumal nelze přisvědčit ani jeho závěru uvedeném v žalobou napadeném rozhodnutí, že v řízení byl prokázán soulad s veřejným zájmem. Stavba je v souladu s veřejným zájmem, tehdy když je v souladu zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, což jak bylo výše uvedeno v případě povolované stavby folklórního klubu soulad s územně plánovací dokumentací, a tím i podmínka daná ust. § 88 odst. 1 písm. b) věty druhé stavebního zákona nebyly splněny.

Rozhodnutí žalovaného je proto potřebné zrušit jednak pro vadu řízení, kdy se žalovaný nevypořádal s odvolací námitkou vytýkající nesoulad stavby s územně plánovací dokumentací, tak pro nedostatek opory skutkových zjištění pro splnění podmínky ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, jelikož v řízení nebyl prokázán soulad s územně plánovací dokumentací, naopak v řízení bylo předložením nájemní smlouvy prokázáno, že stavba je s územním plánem v rozporu, tak i pro nedostatek důvodů rozhodnutí, když žalovaný neuvedl konkrétně jak byl soulad s veřejným zájmem, vůbec tedy prokázán když j se nezabýval konkrétně souladem s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování.

Pokud jde o další námitky soud o nich pojedná s ohledem na stěžejní důvod zrušení žalobou napadeného rozhodnutí stručně:

Námitka vytýkající ne příliš přesné vymezení stavebních úprav, není důvodná, neboť přesnější a úplné změny mohou být zachyceny pouze v projektové dokumentaci a nemohou být obsaženy v úplnosti v textu.

K námitce stran nerovného přístupu soud musí konstatovat, že i v případě „na černo postavené stavby“ v řízení o dodatečném povolení musí stavebníci splnit všechny a shodné podmínky, jako by tomu bylo i při povolování stavby nepostavené. Odkaz na skutečnost, že v obci se nacházejí jiná restaurační zařízení nemá skutečně žádnou relevanci ve vztahu k důvodům rozhodnutí pro nyní povolovanou stavbu, protože je především podstatné, zda-li byly splněny podmínky pro dodatečné povolení dle § 88 odst. 1 písm. b) věty druhé stavebního zákona v případě stavby nyní povolované.

Námitce neurčitosti vymezení plochy či pozemku lze přisvědčit, obecně rozhodnutí by při stanovení konkrétních podmínek ve výrokové části mělo být dostatečně určité a vymežit podmínku týkali se nějakého pozemku i parcelním číslem. Nicméně z údaje že parkovací plocha se nachází u čp. X je nepochybné, že tato plocha se nachází v rodinné zástavbě i v území, na které se vztahuje územní plán.

Na základě všech výše uvedených důvodů Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, dílem pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodu dle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., dílem pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť závěry žalovaného jsou v rozporu se správním spisem a nemají v něm oporu a dílem pro vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s., neboť žalovaný se nevypořádal s odvolací námitkou ohledně souladu povolované stavby s územním plánem obce Číčovice, čímž bylo porušeno ustanovení o řízení § 89 odst. 2 správního řádu, podle kterého je povinen odvolací orgán vypořádat se všemi odvolacími námitkami.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobě vyhověl a napadené rozhodnutí pro vady řízení, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Žalobkyně měla se svojí žalobou úspěch a náleží jí proto náhrada důvodně vynaložených a prokázaných nákladů řízení podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Náklady, které žalobkyni v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobkyně advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení, a to za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby, přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 2.100,- Kč dle § 7, § 9 odst. 3 písm. f)

vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném do 31.12.2012. Náklady právního zastoupení žalobce jsou dále tvořeny dvěma paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a částkou 1088,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Náklady na právní zastoupení tak činí 5.808,- Kč. Celková výše nákladů, včetně zaplaceného soudního poplatku, které žalobkyni v tomto řízení vznikly, tedy činí 7.808,- Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 7.808,- Kč a to ve stanovené lhůtě k rukám právního zástupce (ust. § 149 odst.1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s.).

Podle ust. § 60 odst. 5 s.ř.s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; z důvodů zvláštního zřetele hodných jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném případě soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jim mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Proto ve třetím výroku tohoto rozsudku rozhodl, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 12. prosince 2013

JUDr. Ing. Viera Horčicová, v.r.
předsedkyně senátu